

Administratief Centrum
voor al Uw administraties,
kopieer- en ofsetwerk

obd Nederland
E 120 ct
PB.5112

Dien Strobos
Raphaelstraat 18 I
1077 PT Amsterdam

Tijdschrift van de

7e jaargang nr. **3**

Stichting voor
Toepassing van de
Individual
Psychologie

mensenkennis
opvoeding
persoonlijke groei

MENSENKENNIS, OPVOEDING, ~~P~~ERSONLIJKE GROEI is een tijdschrift dat wordt uitgegeven door de S.T.I.P. (Stichting voor Toepassing van de Individualpsychologie). Het is bestemd voor iedereen die belangstelling heeft voor de leer en de toepassing van de INDIVIDUALPSYCHOLOGIE van Alfred Adler e.a. Het blad wordt toegezonden aan degenen, die d.m.v. een jaarlijkse bijdrage van minimaal f 25,- het werk van de S.T.I.P. mogelijk maken en voorts aan allen die daarom verzoeken. Losse nummers kosten f 5,- incl. porto. Het blad verschijnt 4x per jaar.

ADRESSEN:

Het S.T.I.P. bestuur bestaat uit:

voorzitter : Adrie v. d. Horst te Westervoort
2e voorzitter : Theo Schöenaker te ZünTERSbach
sekretaresse : Wil van Vuuren te Rotterdam
2e sekretaresse: Solveig van Adel te Heemstede
penningmeester : Wil den Dulk te Bodegraven
2e penn.meester: Hans den Dulk te Bodegraven

Voor alle informatie:

SEKRETARIAAT: Jean Sibeliu ~~s~~straat 39, 3069 MJ ROTTERDAM.
tel. 010 - 456 33 82.

Doorgeven adreswijzigingen/alle betalingen:

PENNINGMEESTER: Oranjelaan 61, 2411 VX BODEGRAVEN
giro 3101100 t.n.v. S.T.I.P. te Bodegraven.
tel. 01726 - 17343.

Boekenverkoop:

Marian Leben, Sternstraat 16, 3582 TC UTRECHT.
tel. 030 - 51 41 03.

Dit tijdschrift werd samengesteld en uitgetypt door:
Wil van Vuuren.

7e jaargang nr. 3 / 3e kwartaal 1987

HEEFT U UW BIJDRAGE AL VOLDAAN?

Aan de hand van 'onder de aandacht' zult u kunnen begrijpen, dat we heel wat geld nodig zullen hebben straks. Er moet foldermateriaal enz. enz. aangemaakt worden voor een nieuw te betreden gebied. Wij hopen, dat u mee wilt werken, dit mogelijk te maken.

Dank u wel.

DOELSTELLING S.T.I.P.:

- Bekendmaking en verspreiding van de principes van de Individualpsychologie van Alfred Adler.
- Bevordering van de toepassing van deze principes in opvoeding, zelfopvoeding, onderwijs en bedrijfsleven.
- Hulp bieden bij de praktische toepassing van de Individualpsychologie.

WAAROM NIET LOVEN ?

Dit artikel is te vinden in: Aanvullend lees-
materiaal bij Kinderen dagen ons uit. De auteur
is mij helaas onbekend.

De meesten van ons groeien op met het geloof, dat lof
voor alle kinderen dringend nodig is om ze te stimuleren
voor een 'goed' gedrag. Als we een kind nader bekijken,
wanneer het lof ontvangt, kunnen we sommige verbazende
feiten ontdekken. Sommige kinderen kijken met een duivels
vermaak, anderen raken in paniek, anderen drukken 'nou
en' uit, sommigen schijnen 'eindelijk' te zeggen.

We worden plotseling geconfronteerd met het feit, dat we
eerder moeten zien, hoe het kind interpreteert, wat er
gaande is, dan dat we aannemen, dat hij alles bekijkt,
zoals wij.

Onderzoek naar de bedoeling van degene, die looft, heeft
aangetoond, dat hij een beloning aanbiedt. "Als je goed
bent, zul je de beloning hebben, dat je hoog in mijn ach-
ting staat". Nou goed. Wat is verkeerd aan deze benade-
ring? Waarom mag je het kind niet leren het goede te doen
als hij daardoor een hoge plaats in de ouderlijke ach-
ting verdient?

Als we kijken naar de situatie vanuit het gezichtspunt
van het kind, zullen we de fout van deze benadering snel
ontdekken.

Hoe beïnvloed lof het zelf-beeld van het kind? Hij kan
de indruk krijgen, dat zijn persoonlijke waarde afhangt

hij aan de gang gaan om zich toe te rusten voor de op-
lossing van de drie levensproblemen en om zijn capaci-
teiten te ontwikkelen. Laten we het voorbeeld van liefde
en huwelijk nemen.

Als we ons interesseren voor onze partner, als we ons
best doen zijn leven te verlichten en te verrijken, halen
we vanzelfsprekend het beste uit onszelf. Als we denken,
dat we onze persoonlijkheid in het leren moeten ontwikke-
len zonder als doel te hebben de creatieve inspanning voor
anderen, dan worden we hoogstens heerszuchtig en onver-
draagzaam.

Er is nog een aanwijzing, waaruit we kunnen afleiden dat
de ware levenszin de inspanning voor anderen is. Als we
naar de erfenis kijken, die we van onze voorouders hebben
overgenomen, wat zien we dan? Alleen hun creatieve inspan-
ningen voor de menselijke maatschappij hebben ze doorge-
geven. We zien gecultiveerde gebieden; we zien spoorwegen
en gebouwen; we zien de algemeen verspreide resultaten
van hun levenservaring - in overleveringen, in filosofie-
sche systemen, in de natuurwetenschappen, de kunsten en
in de omgangstechniek met onze situatie als mensen.
Dit alles hebben we van mensen overgenomen, die voor het
welzijn van de mensheid hebben gewerkt. Wat gebeurde er
met de anderen? Wat is er gebeurd met diegenen die nooit
iets voor de gemeenschap deden, die het leven een andere
zin gaven, die zich alleen afvroegen: "Wat kan ik voor
mezelf uit m'n leven halen?". Ze hebben geen spoor nage-
laten.

Ze zijn niet alleen dood, hun hele leven was zinloos. Het is alsof onze aarde zelf tegen hun gezegd heeft: "Wij hebben jullie niet nodig. Jullie zijn voor het leven niet geschikt. Er is geen toekomst voor jullie doelen en strevingen, voor jullie waarden die jullie dierbaar zijn; voor jullie geest en ziel. Weg met jullie! Jullie zijn niet gewenst. Sterf uit en verdwij!"

Het uiteindelijke oordeel over mensen, die het leven een andere zin toebedelen dan de inspanning voor de gemeenschap, luidt steeds: "Je bent nutteloos. Niemand heeft je nodig. Ga weg!'" Natuurlijk kunnen we in onze tegenwoordige cultuur veel onvolkomenheden vinden. Als we een gebrek vinden, moeten we proberen het te verhelpen; maar de verandering moet altijd zo zijn, dat het welzijn van de mensheid er meer mee wordt gediend".

Of deze antwoorden ons nu door Alfred Adler aangedragen worden of niet, de mens is een gemeenschapswezen en ieder van ons kan steeds weer ervaren, dat, als hij op de juiste manier met mensen omgaat, het hem verrijkt en dat als hij zich van anderen terugtrekt, hij op den duur verarmt.

Moeheid, depressies en psychosomatische reacties vertellen ons, dat er met ons iets niet in orde is.

Kan de (AGA)IP er aan bijdragen dat de volgende generatie gemeenschapsvriendelijker is??

Na de therapie - een probleem extra

De mens is een wezen dat beslissingen neemt.....

De mens is een doelgericht wezen..... Wie deze beide

OPVOEDEN

Ik ben er van overtuigd, dat de bedrijvigheid op scholen en universiteiten veel belangrijker is en veel beslissender voor de toekomst dan de activiteiten in al onze fabrieken, werkplaatsen en administratiekantoren.

Er worden mensen gevormd of misvormd.

Als het alleen maar gaat om verstandelijke ontwikkeling, om volgepropte breinen maakt men perfecte robots, maar geen mensen. De scholen en universiteiten, waar professoren, leraren en leraressen tegen betaling alleen maar wat kennis en specialisatie doorgeven wordt het geestelijk bankroet van de hele gemeenschap voorbereid.

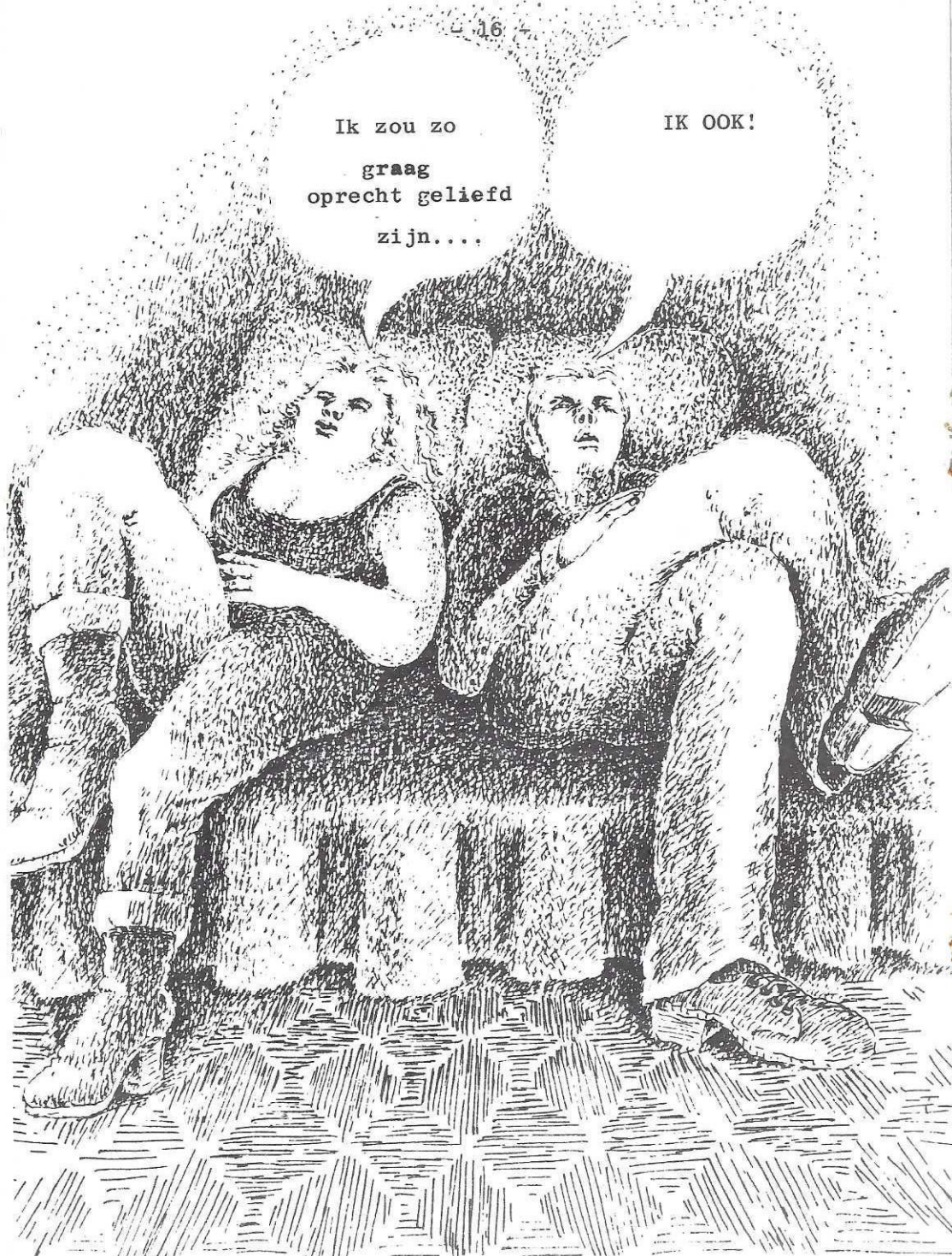
Opvoeden is niet alleen het verstand ontwikkelen maar de hele mens vormen, dus ook het hart en het karakter. Opvoeden is het doorgeven van generatie tot generatie van geestelijke waarden, die het leven zin en inhoud geven. Dat doorgeven gebeurt niet alleen met woorden, maar vooral met het zichtbaar en tastbaar maken van deze woorden in de eigen levenshouding.

Opvoeden is een gezamenlijke opdracht van ouders, scholen, universiteiten, pers, radio, televisie, publiciteit. EEN ZWARE VERANTWOORDELIJKHEID.

Uit: Menslief ik houd van je/
Phil. Bosmans.

Ik zou zo
graag
oprecht geliefd
zijn....

IK OOK!

principes in verband met zijn problemen heeft begrepen, d.w.z. wie heeft gesnapt hoe z'n probleem in elkaar zit, met welk doel hij zichzelf of zijn omgeving zo manipuleert, dat hij dit probleem heeft en wie heeft begrepen dat hij voor de situatie in wezen niemand anders verantwoordelijk kan stellen dan zichzelf, die is in het bezit van de sleutel waarmee hij in de toekomst mensvriendelijker, d.w.z. gelukkiger kan zijn. Maar wie deze kennis niet omzet en wie in het bezit van deze sleutel verder wil lijden aan het oude probleem, DIE HEEFT NU TWEE PROBLEMEN.

AGAIP en therapie:

Als de therapeuten al moeilijkheden hebben de mensen in hun zucht naar zelfervaring te stoppen en ze op de gemeenschap af te stemmen, lijkt het mij zinvoller als de AGAIP zich met name bezig houdt met werkzaamheden die liggen in het praktisch voorleven van het gemeenschapsgevoel, in het leven van alledag en in het doorgeven van de leefbare en kostbare principes van de IP door GROEPSWERK.

Naar mijn mening moet het groepswerk zich met de volgende gebieden bezig houden:

1. de omgang met kinderen en jongeren in het gezin
2. de omgang met kinderen en jongeren op school
3. de omgang met zichzelf en de partner
4. de omgang met collega's, ondergeschikten en superieuren op het werk.

Ik zou hierbij willen voorstellen om voor elke doelgroep een commissie te vormen, om de juiste boeken te zoeken en te vertalen en om het begrip van de zelfervaring te koppelen aan activiteiten die het gemeenschapsgevoel ontwikkelen.

Deze bijdrage is langer geworden dan ik voorzien had. Het thema is echter nog lang niet uitgeput. MET REAKTIES EN TOELICHTINGEN MET BETREKKING TOT DIT THEMA ZULLEN WE ALLEN GEDIEND ZIJN.

Theo Schoenaker,
voor de STIP vertaald door:

Jakob Pilon.

(1) Deze handleiding is ook (nog steeds) bij de STIP verkrijgbaar. Er ligt zelf een totaal vernieuwde/aangepaste versie. Helaas is het boek Kinderen dagen ons uit momenteel niet meer in de boekhandel, noch bij het STIP verkrijgbaar. We zijn druk bezig hiervoor een oplossing te zoeken. Uit ervaring weet ik, dat deze handleiding ook evengoed gebruikt kan worden voor andere boeken.

(2) Ook de STIP heeft in het verleden wel weekend georganiseerd voor groepsbegeleid(st)ers. Het zou fijn zijn, als dat in de toekomst weer zou kunnen. Zeker gezien de grote vraag naar oudergroepen.

(3) Een groot aantal groepen die momenteel draaien zijn inderdaad kosteloos. Zélf vraag ik de laatste paar

jaar wél vergoedingen voor de groepen. En zeker als ze in of door buurthuizen georganiseerd worden, waar ook andere cursussen gegeven worden, is het heel krom, als deze oudercursus 'gratis' is. Bovendien ervaar ik, dat een 'betaalde cursus' over en weer meer verantwoordelijkheidsgevoel geeft.

Naar mijn idee heeft Theo hier fijne ideeën aangedragen om een aantal 'zelf-studie' groepen te starten. Het is niet per sé noodzakelijk om een oudergroep te starten. De thema's zijn zeer uitnodigend. WIE DURFT??

+ + + + + + + + + +

HOE GOED WIJ ONZE LEVENSOOPDRACHT
VERVULLEN, HANGT AF VAN HOE GROOT
ONS GEMEENSCHAPSGEVOEL IS.

Rudolf Dreikurs.

INHOUD:

Inhoud.....	pag. 3
Beste lezer,.....	pag. 4
De volgende generatie.....	pag. 6
Opvoeden.....	pag.17
Waarom niet loven.....	pag.18
Onder de aandacht.....	pag.22

Aan dit tijdschrift werkten mee:

Phil. Bosmans

Adrie Gloudemans

Jakob Pilon

Theo Schoenaker

Wil van Vuuren

Beste lezer,

De kritische lezer van dit tijdschrift zal al snel bemerken, dat het tijdschrift 'wat aan de late kant is' deze keer. En daar heeft u dan groot gelijk in.

Daar zijn twee redenen voor. De eerste is, dat ik een examen heb gedaan, waar veel tijd en aandacht heen ging en de tweede is dat dit tijdschrift nagenoeg uitsluitend op mijn schouders neerkomt, waardoor het eerste en tweede punt nauw met elkaar samenhangen.

Ik vind dat heel jammer en eigenlijk ook geen 'gezonde zaak'. Jammer dat dat op deze manier gaat.

Ik vraag me toch af, of dit tijdschrift wel écht in een behoefte voorziet. Op mijn vraag in het vorige tijdschrift om wat reacties, heeft slechts één persoon (u leest het goed: 1) gereageerd. Bedankt Thoma!!

Gezien dit resultaat hoef ik dus eigenlijk niet te verwachten dat ik nu wél reacties krijg op mijn 'redactionele gejammer'.

Gelukkig is er ook een andere kant aan deze 'treurmars'. Want door het boek Praktisch Ouderschap komen er wel heel veel nieuwe reacties binnen op het sekretariaat. Enthousiaste mensen die om informatie vragen. Maar hoofdzakelijk willen weten, of er (ouder)groepen bij hun in de buurt draaien.

Als we zouden willen - en met we bedoel ik dan een stel enthousiaste I.P.-ers die bekend zijn met de inhoud van

adviesburo aldaar, intensief met de IP-ideeën werkzaam zijn op een groot aantal scholen.

Verder:

Er wordt druk gewerkt aan Mens Sana in Schola sana. Ger v. Eldert heeft regelmatig contact met de uitgever. Met wat geduld zal er best wat moois uitkomen.

Tijdens het ICASSI sprak Eva Dreikurs mij aan over "Kinderen dagen ons uit". We hadden contact met Bert Bakker en na het definitieve antwoord niet meer te willen herdrukken, zijn we nu aan het kijken of we het boek bij een andere uitgever kunnen onderbrengen. Maar dat vergt wel even wat tijd. Nog even geduld dus, al degenen, die de laatste tijd naar het boek hebben gevraagd.

U ziet het, er gebeurt heel wat. Misschien wel meer dan ons bekend is.....

Kinderen dagen ons uit en/of Praktisch Ouderschap en over wat zelfvertrouwen beschikken - zouden we in het hele land oudergroepen kunnen draaien.

Er zijn aanvragen voor een groep in of omgeving van Zeewolde, Nijmegen, Spijkenisse en Oegstgeest. Laten we er met elkaar wat van maken! Er zijn mogelijkheden genoeg. En hoe paradoxaal het ook mag klinken, ik wil het dan toch maar weer vragen. Je weet maar nooit.....

WIE WIL ER MEEHELPEN?

We hebben mensen nodig voor:

- het bestuur
- groepsbegeleiding
- ouderavonden op scholen
- vertaalwerk
- de redactie e.d.

Het is jammer dat u niet heeft deelgenomen aan het ICASSI. Het was geweldig. Dát heeft mij zo bemoedigd zoveel zin en nut gegeven, dat er nu dan weer een tijdschrift voor u ligt. Want hoewel de Nederlandse opkomst (helaas) zeer minimaal was (er waren 11 deelnemers aan de cursussen en nog enkelen aan de lezingen 's morgens) waren er zo'n 34 nationaliteiten en meer dan 200 deelnemers aanwezig, die met elkaar wel hebben duidelijk gemaakt, dat de I.P. l e e f t. En hoe.

Vanwege de vele vragen naar oudergroepen en de vragen vanuit de groepen, is het thema van dit tijdschrift:

OPVOEDING.

DE VOLGENDE GENERATIE

Hieronder volgt een artikel van Theo Schoenaker.
Het artikel is eerder verschenen in het blad Impulse (1985 nr. 1) van de AGAIP. Dit is de zusterorganisatie van de STIP in Duitsland. In het artikel is AGAIP echter niet in alle gevallen te vervangen door STIP. (vert.)

Andreas en Christine zitten tegenover mij. Zij hebben elkaar enige jaren geleden door de IP leren kennen, hebben elkaar leren waarderen en liefhebben, zijn getrouwd en gaan nu verhuizen naar een andere stad, waar hij een nieuwe baan heeft. Hun vraag luidt: Wat kunnen wij met onze kennis van de IP doen om in onze nieuwe woonplaats die kennis met de mensen te delen of zelfs op die manier contacten te leggen.

Mijn antwoord was: 'Richt een groep op. Jullie zijn toekomstige ouders. Jullie kunnen dus samenkomen met andere ouders en het boek Kinderen dagen ons uit, Praktisch Ouderschap of een ander boek met elkaar bestuderen.

De meeste ouders zijn in nood. Ze weten niet, hoe ze met hun kinderen moeten omgaan. De methode van bevel en gehoorzaamheid, de methode van onderdrukking, de meest eenvoudig te gebruiken methode van straffen, bekritisieren, toegeven, ontmoedigen geeft geen goede resultaten, maar de ouders weten niet hoe ze het beter kunnen doen. Het is een grote dienst aan de gemeenschap, als jullie enige jonge ouderparen vinden en met hen de nieuwe principes van de kinderopvoeding doorwerken'.

In Rijswijk:

Een groep op de woensdag avond eens per 14 dagen
Een groep op de donderdagavond eens per 14 dagen
Een groep op de donderdagavond eens per 14 dagen (deze groepen wisselen elkaar dus wekelijks af).
De groepen vinden bij de deelnemers thuis plaats. Er zijn ook mensen, die al eens een cursus meededen. De begeleiding is in handen van: Gerda Fierst en Jaan van Riessen.

Jaan wil graag weer een praatgroep beginnen o.l.v. Ton de Bruijn.

In Rotterdam:

Op de woensdagmorgen een groep eenmaal per week in Buurthuis Uittiebuis, gedurende 15 ochtenden.
Op de donderdagmorgen een groep eenmaal per week in buurthuis Oriënt, gedurende 10 ochtenden.
Deze groepen zijn georganiseerd door de buurthuizen in samenwerking met het O.V.B. Er wordt gebruik gemaakt van het boek Praktisch Ouderschap en de begeleiding is in handen van: Wil van Vuuren.

In Abcoude:

Op de donderdagavond eenmaal in de 14 dagen bij een deelnemer thuis.
Deze groep werd georganiseerd door: Gerard Peelen, directeur van de school in Harmelen. Er wordt gebruik gemaakt van het boek Praktisch Ouderschap en de begeleiding is in handen van: Wil van Vuuren.

In Wijtgaard:

Door de T.J. Roordaschool worden regelmatig activiteiten georganiseerd voor de ouders/teamleden van leerlingen van deze school.

In Beetsterzwaag:

Ik weet, dat Jo Bergman en Roelie Bouma van het Onderwijs-

ONDER DE AANDACHT.

In het vorige nummer heb ik u verteld over de ouderavond in Harmelen en een soort verschuiving naar het onderwijs. Naar aanleiding van deze avond kwam er een verzoek van een basisschool uit Woerden en één uit Abcoude.

Op 1 oktober j.l. bracht ik een bezoek aan de R.K. basisschool 'De Schakel' te Woerden. Na de ledenvergadering van deze school, heb ik hier gesproken over 'opvoeden kun je dat leren?' Met name de vier verkeerde doelen zijn besproken. Heerlijke voorbeelden, waarmee je zowel in het gezin, als in de klas uit de voeten kunt.

Er was een héél kritisch publiek en soms was goed te merken, dat een leerkracht de ideeën 'maar niks' vond.

Op 12 oktober stond ik voor zo'n vijftig mensen op de openbare basisschool 'Nellestein' in Abcoude.

Hier was de titel: 'Is houden van dan niet voldoende?'

Ik trof hier een totaal andere sfeer aan als in Woerden.

Ook het taalgebruik was heel anders en ik moest me echt aanpassen.

In de pauze bleek, dat bijna alle ouders een drs. of ing. of dr. voor hun naam hadden staan en in de meeste gevallen werkten beide ouders buitenshuis.

De leerkrachten spraken over het feit, dat er sprake was van 'verminderd (leer) enthousiasme' bij de leerlingen, die dikwijls zo achter de video vandaan op school kwamen.

Het was een hele fijne avond en zowel de ouders als ik hadden het idee, dat het onderwerp nog lang niet 'af' was. Wie weet,..... misschien nog eens?! Op beide scholen waren nagenoeg de schoolteams compleet aanwezig.

Er komen vast nog wel reacties.

Uit de ouderavond in Harmelen is een oudergroep in Abcoude 'geboren'. Er zijn 18 heel enthousiaste deelnemers, waaronder 3 schooldirekteuren.

Ook de gesprekken met het O.V.B. en het buurthuis zijn positief verlopen. Momenteel is de stand van (ouder)groepen - voorzover bij de STIP bekend - als volgt:

Hoe men de mensen bij elkaar krijgt?

Kontakten leggen via de peuterleidster, de school of ouderavonden. Vertel het jullie huisarts, het consultatieburo, de wijkverpleegster en natuurlijk je buurvrouw. Jullie kunnen via het sekretariaat informeren naar de handleiding bij het boek van Dreikurs 'Kinderen dagen ons uit' en begin alvast met de mensen die jullie kennen. De handleiding vertelt jullie precies, hoe jullie kunnen verder gaan. (1)

Voelen jullie je niet zeker genoeg?

Neem dan deel aan een weekend voor een training om in groepen te spreken, die door de AGAIP georganiseerd wordt. (2)

Of jullie wat aan deze avonden kunnen verdienen?

Het is beter deze vraag naar de achtergrond te schuiven. We worden rijker als we voor onze medemensen wat doen, als we hen met onze gastvrijheid, onze kennis en onze medemenselijkheid verrijken, dan wanneer we denken in begrippen van kapitaal en arbeid. Jullie kunnen met de aanwezigen overleggen of jullie de vaste kosten voor de avond (koffie, thee, koek, papier, etc.) gezamenlijk kunnen omslaan. Ik heb uit jullie vraag ook een echte individual-psychologische instelling geproefd, namelijk om de gemeenschap te dienen. Dat is het hoogste doel wat

een mens zich kan stellen. En hoe kan men de gemeenschap beter dienen dan door bij te dragen aan een betere opvoeding van de volgende generatie. (3)

Over de zucht naar zelf-ervaring:

Na dit gesprek met Andreas en Christine werd ik mij bewust dat er, voor zover ik weet, weinig AGAIP leden zijn, die zich in ouderopvoedingsgroepen hebben gespecialiseerd.

Het is mij de laatste tijd steeds duidelijker geworden dat er naast de zucht naar alcohol, drugs, gokken, een nieuwe zucht is gekomen: de zucht naar zelf-ervaring.

Ik ontmoet steeds weer mensen die van de ene therapie naar de andere rennen, zichzelf steeds beter leren kennen en steeds iets nieuws over zichzelf willen ervaren.

In de ontmoeting met deze mensen stel ik vaak een grote kennis vast over zichzelf en over algemeen geldige psychologische principes, maar ook een sterke IK-betrokkenheid, een grote innerlijke armoede en zij vertellen me, dat ze in verhouding tot hun zelf ervaring en hun kennis amper vorderingen maken met het oplossen van hun problemen. Velen vragen zich dus af, wat de zin ervan is.

Het heeft ook allemaal geen zin, als we dat wat we begrepen hebben niet in praktijk brengen om betere medemensen te worden.

De gemeenschap

Eén van de fundamentele principes van de IP luidt:

LOF ERKENT DE DADER, BEMOEDIGING ERKENT DE DAAD.

LOF

Is het niet geweldig,
dat je dit kunt doen?

BEMOEDIGING

Is het niet leuk, dat je kunt helpen?

We waarderen je hulp. Moet je eens kijken, hoe de schotels blinken (na afwassen). Is het tapijt nou niet mooi? (na schoonmaken).

Wat ziet je kamer er leuk uit.

Bedankt voor het letten op de baby. Het was een fijne hulp.

Wat lijkt je kamer nu veel gezelliger, nu je je speelgoed hebt opgeruimd.

Wat leuk, dat je dat zelf hebt uitgevonden. Je wordt al meer bedreven.

Ik ben er zo trots op, dat je goede punten gehaald hebt. (je staat hoog in mijn achting).

Ik ben blij, dat je leren leuk vindt. (vergroting van eigen middelen).

Ik ben trots op je, dat je je in het restaurant zo goed gedragen hebt.

We vonden het allemaal fijn om samen in het restaurant te zijn.

+ + + + +

Als een kind buitensporig hoge maatstaven aanlegt voor zichzelf, kan lof misschien als spot of verachting klinken, speciaal, wanneer zijn prestaties zijn eigen maatstaven niet bereiken. Bij zo'n kind kan lof alleen dienen om zijn boosheid op zichzelf te vergroten en om zijn wrevel op anderen, omdat ze zijn dilemma niet begrijpen, op te wekken.

In al onze pogingen om kinderen te bemoedigen, moeten we waakzaam zijn voor het antwoord van het kind. Het accent moet verlegd worden van 'Wat ben ik?', naar "Hoe kan ik in de totale situatie helpen?" Alles wat we doen, dat een foute voorstelling van het kind van zichzelf versterkt, is ontmoediging. Wat we ook doen om een kind te helpen, let erop, dat hij een deel is van een functionerende eenheid, dat hij kan bijdragen, meewerken en deelnemen binnen de gehele situatie: dat is bemoediging. We moeten leren inzien, dat - doordat het kind bestaat - het kind goed genoeg is.

Lof beloont het individu en laat hem de aandacht op zichzelf richten. Van deze kant komt weinig bevrediging of zelfvoldaanheid.

Bemoediging stimuleert de *i n s p a n n i n g* en vestigt de aandacht op de capaciteit van iemand om mens te zijn en om zich bewust te worden van innerlijke sterkte en aangeboren capaciteit om iets op te lossen.

'De mens is een sociaal wezen'. Dit betekent, dat onze deelname aan therapieën alleen zinvol kan zijn, als we er rekening mee houden dat wij tot de mensenfamilie behoren en dat de belangrijkste voorwaarde voor ons persoonlijk welzijn en het welzijn van de mensheid de samenleving (maatschappij) is. "Daarom moet elke oplossing van levensproblemen rekening houden met de principiële binding met de medemensen". (blz. 15)

Ik verwijs hier naar het lezenswaardige boek van Alfred Adler 'Wozu leben wir' (Fischer-Verlag nr. 6708). Omdat Adler beter kan formuleren dan ik, citeer ik: "Leven betekent, zich interesseren voor de medemensen, deel van het geheel zijn, naar vermogen bijdragen aan het welzijn van de mensheid.

Hier hebben we nu een algemene maatstaf voor het te kort schieten of het juist zijn van het denkbeeld van 'de zin van het leven'. Alle mensen die falen - neurotici, psychotici, criminelen, alcoholisten, zorgenkinderen, perverse mensen en prostituées - falen, omdat het hun ontbreekt aan gemeenschapsgevoel en aan belangstelling voor de gemeenschap. Ze pakken de opgaven van werk, vriendschap en liefdesleven aan zonder de overtuiging dat deze opgelost kunnen worden door gemeenschappelijke inspanningen. De zin, die ze aan het leven geven, is een privé-zin: niemand, behalve zichzelf, heeft er voordeel van wanneer zij hun doelen bereiken, hun interesse richt zich alleen op de eigen persoon. Het doel van hun streven naar succes is slechts een doel van fiktieve persoonlijke superioriteit en hun overwinningen betekenen alleen wat voor hen-

zelf.

Een privé-levenszin is eigenlijk zinloos. Zin is alleen mogelijk in de omgang met anderen. Een woord, dat alleen voor één enkele persoon zinvol zou zijn, zou in werkelijkheid zinloos zijn. Evenzo staat het met onze doelen en handelingen: hun enige zin is de zin voor anderen.

Ieder mens streeft naar betekenis; maar het is een ver-gissing niet te zien, dat onze hele betekenis bestaat uit onze inspanningen voor anderen". (blz. 16/17)

Waar blijf ik zelf?

Deze vraag is ook niet nieuw. Adler beantwoordt hem als volgt: "Maar hoe staat het met het individu? Als deze al-tijd rekening houdt met anderen en zich bezig houdt met hun interessen, heeft de eigen individualiteit er dan niet onder te lijden? Is het niet noodzakelijk, tenminste voor sommige mensen, aan zichzelf te denken, als ze zich goed willen ontwikkelen? Zijn er onder ons niet enkelen, die vooral zouden moeten leren hun eigen belangen te behar-tigen en hun eigen persoonlijkheid te versterken?"

Deze manier van kijken is, zoals ik geloof, helemaal ver-keerd en het probleem dat ze oproept een schijnprobleem. Als een mens overeenkomstig de zin, die hij aan het leven geeft, iets wil presteren en als al zijn pogingen op dit doel gericht zijn, zal hij zich in de meest optimale vorm moeten brengen voor de inspanning. Hij zal zich aan zijn doel aanpassen, zich in het gemeenschapsgevoel oefenen en door die aktiviteit vaardigheden ontwikkelen. Is het doel duidelijk, dan zal oefening volgen. Dan en alleen dan zal

van hoe hij 'voldoet' aan de eisen en waarden van anderen. 'Als ik uitgescholden wordt, ben ik waardeloos. Als ik geprezen wordt, is mijn persoonlijke waarde groot'. Wan-neer het kind volwassen wordt, zal zijn werkzaamheid, zijn bekwaamheid om te functioneren, zijn capaciteit om de le-venstaken af te handelen, geheel afhangen van zijn mening hoe hij in de opinie van anderen staat. Hij zal constant in een lift leven - op en neer.

Lof doet de aandacht van het kind concentreren op zich-zelf. 'Hoe kan ik voldoen?', is dan de vraag, niet: 'wat heeft de situatie nodig?'. Dit leidt tot het erkennen van een niet bestaand doel: hoe kan ik geprezen worden, in plaats van het echte doel: wat kan ik doen om te hel-pen?

Een ander kind kan lof gaan zien als zijn recht - als het rechtvaardig gevolg van het leven voor hem. Daarom is het leven oneerlijk, als hij geen lof krijgt voor iedere pres-tatie. 'Och arme ik - niemand waardeert me'. Of hij kan menen, dat hij geen verplichting heeft om iets te doen, als hij daarvoor geen lof krijgt. 'Wat zit er voor me in? Wat kan ik eruit halen? Als ^{ik} er geen lof (beloning) voor krijg, waarom zou ik me dan druk maken?'

Lof kan verschrikkelijk ontmoedigend zijn. Als de pres-tatie van het kind er niet inslaat de verwachte lof naar voren te brengen, kan hij of oordelen, dat hij niet goed genoeg is, of, dat wat hij te bieden heeft, de prestatie niet waard is en zo opgeven.